

MEMORIAL

General Marii Wittek

FUNDACJA GENERAL ELŻBIETY ZAWACKIEJ
Archiwum i Muzeum Pomorskiej Armii Krajowej
oraz Wojskowej Służby Polek
87-100 Toruń, ul. Podmurna 93, tel. 0048 56 65 22 186
e-mail: fapak@wp.pl; www.zawacka.pl

++
WITT Regima

AK
W-wa

1599/WSK

SPIS ZAWARTOŚCI⁺⁺
TECZKI

WITT Regina

T. 1599/WSK

- I./1. Relacja —
- I./2. Dokumenty (sensu stricto) dotyczące relatora —
- I./3. Inne materiały dokumentacyjne dotyczące relatora —
- II. Materiały uzupełniające relację ✓ k. 2, 2. 12
- III./1. Materiały dotyczące rodziny relatora —
- III./2. Materiały dotyczące ogólnie okresu sprzed 1939 r. —
- III./3. Materiały dotyczące ogólnie okresu okupacji (1939-1945) —
- III./4. Materiały dotyczące ogólnie okresu po 1945 —
- III./5. Inne ... —
- IV. Korespondencja —
-
-
-
- V. Nazwiskowe karty informacyjne ✓
- VI. Fotografie *brak*

II Materiały uzupełniające relację

- K. Rottenberg, Siostra Regina Witt, „Gaz. Wyborcza” 4.01.1999, k.1, s.1
- Nekrolog R. Witt, 1998, k.1, s.2

Siostra Regina Witt

POZEGNANIE

Wnocy z 29 na 30 grudnia 1998 r. po długiej i ciężkiej chorobie zmarła w podwarszawskich Laskach siostra Regina Witt. Miała 77 lat.

Urodziła się w Warszawie 7 września 1921 r. w rodzinie dwuwyznaniowej: Jej ojciec Antoni Witt był katolikiem, matka Wanda z d. Żarnowska – luteranką. Za zgodą ojca dzieci były wychowywane w wyznaniu luteranckim. Rodzina mieszkała w Warszawie na Lesznie, gdzie Regina chodziła do ewangelickiej szkoły podstawowej przy Elektoralnej. Od dzieciństwa życie Jej upływało w cieniu ewangelickiego kościoła Świętej Trójcy przy pl. Małachowskiego. Tam została ochrzczona, chodziła na katechizację do tzw. szkółki niedzielnej, tam przystąpiła do Pierwszej Komunii Świętej i została confirmowana (obrzęd zbliżony do katolickiego bierzmowania). W kilkanaście lat później w tym samym kościele złożyła swe śluby oddając się na służbę „Chrystusowi w Jego ubogich, chorych i cierpiących” w diakonacie Tabita.

Zanim to nastąpiło, została zaangażowana na czas wakacji w Piwnicznej jako opiekunka Moniki Warfield, córeczki pastora anglikańskiego przebywającego czasowo w Polsce. Żona pastora była Polką. Pastorostwo Warfieldowie tak przywiązali się do młodzieńczej opiekunki córeczki, że zaproponowali Jej adopcję, która zapewniłaby Jej nie tylko doskonałe warunki życia, ale i wszechstronny rozwój intelektualny, studia w Stanach Zjednoczonych, dokąd Warfieldowie mieli się niebawem udać. Regina jednak dokonała już innego wyboru i zdecydowała zostać diakonisą w podwarszawskim Skolimowie. Diakonat Tabita prowadził Dom dla Rekonwalescentów w Skolimowie i różne placówki charytatywne na terenie parafii Świętej Trójcy w Warszawie.

Od samego początku diakonat warszawski był formowany ekumenicznie, co miało ogromne znaczenie dla sióstr oddanych pracy charytatywnej. Ludzie cierpiący byli przecież różnych wyznań, religii i narodowości. Diakonisy pochylały się z troską nad każdym bez wyjątku człowiekiem.

Diakonisie Reginie nie dana była spokojna służba diakonacka. Wybuchła wojna. Pastorostwo Warfieldowie nalegali, by wyjechała z nimi do Stanów Zjednoczonych. Bezskutecznie. Siostra Regina rozumiała, że w takich okolicznościach nie może opuścić Ojczyzny. W zgromadzeniu odbyła przyspieszony kurs pielęgniarski, by wraz z innymi nowicjuszkami pracować jako sanitariuszka. Siostry zabrały się do tworzenia lazaretów w kilku okolicznych domach w Skolimowie. Kiedyś dla ratowania żołnierza chorego na hemofilię siostra Regina poszła samotnie nocą do odległej części Skolimowa mimo godziny policyjnej, by szukać ratunku dla krwawiącego pacjenta u jedyne go w tym rejonie lekarza.

Pracując potem w Szpitalu Ewangelickim w Warszawie, siostra Regina rozpoczęła naukę w zorganizowanej na terenie szpitala szkole pielęgniarskiej. Ukończyła ją, uzyskując dyplom pielęgniarski. Nastąpiły ciężkie lata okupacji: szpital przepełniony chorymi, nieopodal pło-

nące getto, obok codziennych obowiązków pielęgniarskich ustawiczna konspiracja, ratowanie żydowskich dzieci – umieszczanie ich w rodzinach zastępczych po stronie aryjskiej. 1 sierpnia 1944 r. – Powstanie Warszawskie. Siostra Regina jest sanitariuszką (pseud. „Regina”, batalion „Kiliński”). W walce o Pastę na Zielnej ginie Jej ojciec, matka z pozostałą rodziną – w czasie bombardowania Starówki. Z tych dni pozostały Jej niezatarte wspomnienia i kilka odznaczeń.

Rok 1945 i następne to lata dźwignia z ruin kościoła Świętej Trójcy. Siostra Regina prowadziła wtedy kancelarię parafialną u boku proboszcza ks. Zygmunta Michelisa. Do Niej należało prowadzenie kasy odbudowy kościoła, odtwarzanie zniszczonych kartotek: parafialnej i cmentarnej, prowadzenie szkółki niedzielnej, dyżury w sekretariacie Polskiej Rady Ekumenicznej, prace w Szpitalu Ewangelickim. Późnym wieczorem wracała siostra Regina do Skolimowa, by rano znów zatłoczoną „ciuchcią” dotrzeć do Warszawy. W pierwszych latach po wojnie nie miała żadnych możliwości zamieszkania w stolicy.

W tym czasie zbierała informacje o działalności doktora Alberta Schweitzera, który oddał swe życie służbie trędowatym w Afryce. Młoda diakonisa pragnęła pójść w jego ślady. Niestety, nie mogła zrealizować swych pragnień z powodu zbyt słabego zdrowia. Komisja lekarska odrzuciła Jej wniosek. Pozostała więc w swej macierzystej parafii w codziennym kontakcie z ks. Michelisem, który był nie tylko proboszczem, szefem kancelarii, ale i ojcem duchowym diakonatu Tabita, do którego należała.

Kierownictwo duchowe ks. Michelisa zaowocowało także w dziele jedności chrześcijan, którego był prekursorem w Polsce. Już w 1942 r. zainicjował w konspiracji Tymczasową Polską Radę Ekumeniczną, a gdy tylko stało się to możliwe, 15 listopada 1946 r. ukonstytuowała się oficjalnie Polska Rada Ekumeniczna. Jej pierwszym prezesem został ks. Michelis. Siostra Regina całym sercem zaangażowała się w prace PRE, uczestnicząc w spotkaniach, konferencjach, dialogach, a przede wszystkim w modlitwie o jedność.

W latach 1956-72 siostra Regina pracowała w prywatnym gabinecie prof. Adama Grucy, światowej sławy ortopedy. Była pielęgniarką, sekretarką, salową, była „wszystkim dla wszystkich”, a zwłaszcza dla chorych dzieci, którym okazywała ogromną serdeczność i współczucie. Profesor wielokrotnie zachęcał Ją do podjęcia wyższych studiów medycznych w zakresie chirurgii kostnej dziecięcej, dostrzegając w Niej niewątpliwą talent, szczególnie w dziedzinie diagnostyki.

Siostra Regina mówiła czasem, że spotkała na swej drodze trzy osoby, które odegrały szczególnie ważną rolę w Jej życiu: pastora Zygmunta Michelisa, dr. Adama Grucę i siostrę Joannę Lossow, franciszkanek. Tę ostatnią spotkała pewnego czwartego dnia 1961 r. To był początek ich wspólnej drogi, która trwała nieprzerwanie 37 lat.

S. M. KRYSZYNA ROTTENBERG,
FRANCISZKANKA Z OŚRODKA EKUMENICZNEGO JOANNICUM
W WARSZAWIE

„Oto ja służebnica Pańska ...”

Łk 1,38

W dniu 30 grudnia 1998 roku odeszła do wieczności,
przeżywszy 77 lat, służby Pańskiej lat 60

ŚP
siostra REGINA WITT
diakonisa - „Tabitanka”

Była pielęgniarka Szpitala Ewangelickiego,
sanitariuszka Powstania Warszawskiego,
odznaczona Krzyżem AK i Krzyżem Powstania Warszawskiego,
długoletnia siostra zborowa
Parafii Ewangelicko-Augsburskiej św. Trójcy w Warszawie,
szczerza entuzjastka ruchu ekumenicznego.

Uroczystości żałobne odbędą się 5 stycznia 1999 roku (wtorek)
o godz. 12.00 na Cmentarzu Ewangelicko-Augsburskim
w Warszawie przy ul. Młynarskiej 54/58.
O czym zawiadamiają pogrążeni w smutku
lecz pełni nadziei i ufności na spotkanie w Ojcowskim Domu

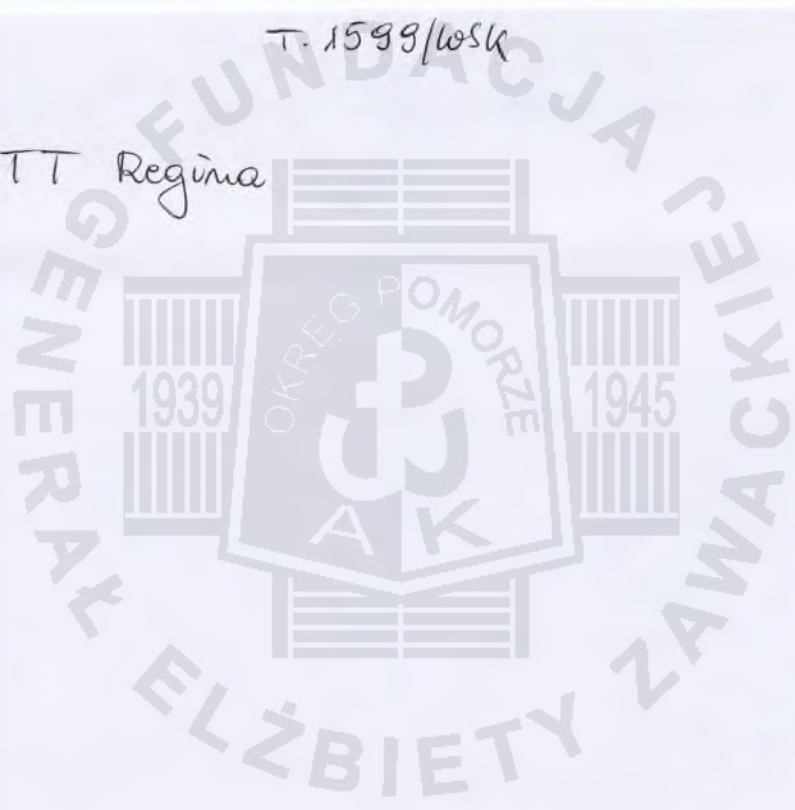
księża, Rada Parafialna, pracownicy i zborownicy
Parafii EA św. Trójcy w Warszawie
oraz kierownictwo, personel i pensjonariusze EDO
„Tabita” w Konstancinie-Jeziornie

g. w. 4/17.98 w. 2
„Hoteleczka”

T. 1598/105K

AK
W-wa

WITT Regina

T. 1599

AK.
W-wa

++

SIOSTRA WITT REGINA

DIAKONISA - "TABITANKA" ps. "Regina"
ur. 1921 zm. 1998

Była pielęgniarka Kapitana Zwangelickiego
odznaczona Krzyżem AK i Krzyżem Powsta-
nia Warszawskiego.

Stugioletnia siostra Zborowa Parafii ewang.
Augustuskiej św. Trójcy w Warszawie.

wg. nekrologu i wspomnień piśmiot-
nego (pożegnanie) G.W. (Sobotczak)
z Y.T. 1999 nr. 2.

Wypisów NIE zrobiono

nioty przekazała
Łozmińska-Kubarska
W-100.

zdj. (brak)

AK
IV-wa

† 1988

WITT Regina

1599/WSK

WITT Regina

WITT Regina

